

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ПРЕЗ ВРЕМЕТО

chitanka.info

Царят свика военния съвет вечерта. Нему беше ясно какво иска да стане на другия ден — дори успя да обходи бъдещото полесражение и да огледа така важния хълм, зад който щеше да скрие засадата. Но — по стари правила трябваше да се съберат велможите и военачалниците, да обсъдят плана, да дадат своите предложения, всеки добре да разбере каква роля му е отредена за очакваната победа...

Слугата му повдигна платнището и в шатрата започнаха да влизат приближените. Ето го войводата Кирил, след него алигаторът Стефан, после първият болярин Станул, сетне се заредиха — Дико, Михаил, Коста, Александър...

Все познати от много години хора, приближени още от младежките, че и от детските години... И, въпреки това...

Някак си изненадващо други...

Царят се вгледа в лицата им. За което не спомагаха дори няколкото свещника, както и големият огън в мангала наред шатрата. Но, все пак, влизащите се виждаха добре, очертаваше се всяка линия на лицата им, всеки детайл по дрехите...

Обаче, нещо тревожно се мярна в съзнанието на владетеля. Те бяха... И не бяха те... Някак си... Същите хора, но по-различни... Макар в едно да си приличаха...

Всички носеха обръчи на главите или торкви около вратовете. А всяко украшение блестеше с голям скъпоценен камък по средата. При това не просто лъскав, а направо светец камък...

Подобни неща в двореца не се толерираха. От млад царят беше по-скоро воин, отколкото скрит зад стените на двореца управител. Обикаляше държавата, участваше във всички войни и конфликти, често сам водеше конницата срещу врага, ризницата му беше няколко пъти поправяна и заздравявана...

И хич, ама хич не си падаше по чуждоземните украси и дрехи, отличителни белези и красиви джунджурии...

Кое то важеше и за приближените му. Които от малки познаваха характера на тогавашното си приятелче, сега техен господар. И също не приемаха пауновите шарени, с които се отличаваха царедворците в съседните държави...

А сега...

Царят се огледа... Обръчи, торкви... И внимателните лица на носителите им. Глави, които постоянно се въртяха едва ли не в кръг, не

оставяха ъгълче в шатрата неогледано...

— Стануле — рече царят, — ела с мен... А вие, боляри и войводи, сигурно хубаво сте мислили за утрешния ден, но още малко се напрегнете, може още хрумвания да ви дойдат. Важна битка ни чака, съдбоносна... Ние сега ще се върнем...

И излезе пред отметнатото от слугата платнище, следван от първия болярин, негов млечен брат и верен приятел...

Влезе в съседната шатра, където на голяма стойка беше закачена бронята му, край нея подпрени голямото копие, двата меча, бойните ботуши, а до тях на масичката лежеше красивият стоманен шлем със златна украса...

Станул спокойно го следваше — неведнъж царят го беше викал насаме, водил с него тайни разговори, споделял скрити мисли...

Само че тоя път се излъга. Бързо и ловко царят го сграбчи за врата, превъртя във въздуха и свали на пода. А после, седнал върху му, опря тънкия остър нож в гърлото и попита:

— Кой си ти?

Първият велможа успя само да изохка, но царят не отпусна хватката. Ножът леко се заби в кожата на Станул и той изхърка.

— Кой си ти? — повтори царят, а ножът бавно тръгна към лявото око...

Станул или който там беше, разбра — няма шега, разкрит е, започва голямото мъчение. За подобни неща не беше готов. Свикнал на почести и ръкопляскания, знаещ колко трябва да му платят за рисковете на професията, той промърмори:

— Аз съм от бъдещето...

Ръката на царя не трепна, но очите му по-внимателно се вгледаха в лицето на човека отдолу. Да, не беше Станул. Маската беше отлична, но все пак имаше някои различия. Най-вече в погледа — малко нагъл, самоуверен, без зрялата мъдрост на приятеля му...

— Какво?

— Аз съм от бъдещето, Ваше Величество — повтори оня. — От времето хиляда години напред. Когато за нас днешния ден е част от историята. И затова нашите учени ни изпратиха тук...

— Учени? Какво е това? — попита царят, без да помръдне острието, спряло под окото на поваления...

Оня се опита да поеме дъх и започна да разказва. Живеел в друго време, при други условия. Хората летели със специални апарати, разговаряли от разстояние, обработвали земята с големи машини. И това им давало много, много време. Кое то трябвало да се запълва някак си. Та по едни вълшебни кутии гледали разни истории — за приключения, за любов, за звездите и хората на други земи...

А напоследък учените, дето правели разните апарати, измислили начин да се движи човек из времето. И веднага започнали да изпращат специални хора, наречени журналисти, по бойните полета — пряко и от мястото на събитието да показват реално ставащото. За утрешния ден било програмирано да се излъчи риалити шоу (така нарече той очакваната битка) директно от бойното поле. И затова специални люде отвлекли и скрили нейде във времето всичките приближени на царя, а вместо тях изпратили журналисти, които чрез вълшебните очи на камъните в обръчите и торквите да показват видяното в битката. Някакъв техен началник, наричан Продуцент, сметнал, че най-хубавите гледни точки ще са при военачалниците...

— И сега в шатрата ми са само тия... Джурналя? — попита изненадан царят.

Оня кимна и преглътна трудно...

— А денят идва, аз нямам верни люде и наоколо ми са само някакви непознати, невежи и некадърни Джурналя?

— Ваше Величество, опитни хора сме — възрази от пода фалшивият Станул. — Колко неща сме видели, какви предавания сме правили... Всичко ни е познато...

Царят горчиво се засмя:

— Познато... Отдалеч и отвън... А тук се решава съдбата на държавата...

Оня продължи да го убеждава, че журналистите са опитни хора — щом нещо са видели, значи го знаят и как става...

Царят се изправи. Прибра ножа в скритата кания, потърка чело и рече:

— А моите приятели няма ли да върнете?

— Ваше величество — изправи се внимателно оня, — нямаме технологично време, всичко вече се заснема, кога да ги връщаме, че и инструктираме? Представяте ли си колко пари са вложени в риалитито, какви сценарии са писани, каква реклама е вече заложена?

— Но държавата...

— А държави много... И в историята се е случвало какво ли не... Вие, Ваше Величество, само ни инструктирайте — ние сме все хора образовани, с медиен опит, ще се справим не по-зле от някакви средновековни боляри...

То и нямаше какво да се прави. Враговете бяха навлезли в страната, от юг идваха други техни армии, народът беше отчаян...

И царят реши — ще рискува... Без велможите беше загубен, с тия поне имаше някаква вяра в евентуален сляп късмет...

Но слепият късмет се заблуди някъде. И не дойде. Битката беше загубена. Войската разбита. Царят убит. Държавата покорена...

Десет века по-късно в офиса на главния продуцент ликуването беше невъобразимо. От реклами, от свързани предавания, от развитие на риалитито в разни занимателни блокове... Паричен порой...

— Даааа — каза Мюмюн, изиграл ролята на първия велможа Станул. — Я да помислим върху ново риалити. Направо да включим ония двамата братя от Солун. Но с друга азбука...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.